

GEBROKEN

MOMENTUMSERIE II

SHELENA SHORTS

GEBROKEN

DE MOMENTUMSERIE, BOEK 2

shelena shorts

Gebroken

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2020 Dutch Venture Publishing

Auteur: Shelena Shorts

Oorspronkelijke titel: The Broken Lake

Vertaling: Rebecca van Kaam

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Marjolijn Huiberts & Tamara Haagmans

Eerste uitgave maart 2020

NUR 285

ISBN 978-94-92585-48-6

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

THUIS

Je zou denken dat je na twee keer dood te zijn gegaan, zou weten hoe het voelt. Maar blijkbaar dus niet. Het fantastische zwevende gevoel dat ik had, was toen ik heen en weer gewiegd werd in de meest volmaakte armen. Die volmaaktheid kon ik alleen maar beamen na die dag dat hij me wegdroeg van de dood.

Achttien uur lang was ik vermist geweest. Ontvoerd. Opgesloten in een donkere kelder, wachtend tot Andy me zou vermoorden. Iedere seconde had ik gebeden dat Wes me zou vinden, hopen dat hij die ene aanwijzing die mijn ontvoerder zo zelfingenomen en onbedoeld had laten vallen, begrepen had. En op de een of andere manier, zelfs tijdens die meest donkere periode uit mijn leven, wist ik dat alles goed zou komen.

Het is makkelijk voor me om dat nu met zulke overtuiging te zeggen, maar de waarheid is dat ik doodsbang was. Ik had Wes net zo ver dat hij zich niet zo druk moest maken dat onze geschiedenis zich zou herhalen. Dat ik al in twee eerdere levens op jonge leeftijd overleden was, betekende niet dat dat opnieuw zou gebeuren. Dat wist ik zeker. Hij begon het te geloven, tot ik

op het randje van de dood belandde – zonder enig teken van leven.

Maar het goede nieuws is dat ik er nog ben. Het slechte nieuws is dat ik zeker wist dat Wes zich druk aan het maken was over mijn toekomst. Ik wist alleen nog niet hoeveel. Mijn moeder maakte het onmogelijk voor me om met hem te praten toen ik in het ziekenhuis lag.

Hoe ze zich gedroeg toen ik wakker werd, gaf me de indruk dat ze wist van Wes' geheim of mijn eerdere levens. Maar dat was niet zo. Ze wist alleen wat Wes de politie verteld had, namelijk hoe hij gehoord had dat Andy informatie van me eiste toen hij me ontvoerde. Die connectie was genoeg om mijn moeder te veranderen in een leeuwin die haar pasgeboren jong beschermde.

Tot op dat moment wist ze alleen dat Wes' oom medische laboratoria opgericht had. Ze wist niet dat Wes ze tegenwoordig runde, of dat ze werkten aan een experimentele medische doorbraak met serums afkomstig uit alligatorbloed. En ze had zeker niet verwacht dat ik door een of andere gestoorde man twee dagen in het ziekenhuis zou liggen met bloedverlies en een verminkte hand.

En toen ik eindelijk naar huis mocht, was Wes zien het enige wat ik wilde – maar het enige wat zij wilde was me bemoederen. Ze praatte de hele dag tegen me, maar mijn hoofd was ergens in Westonland. Ik probeerde bij de les te blijven terwijl ze het over mijn aankomende examens had, maar verloor mijn aandacht toen ze eenmaal over na mijn diploma-uitreiking begon te praten.

Ik was achttien en ze had geen idee dat als de geschiedenis zich herhaalde, ik na mijn negentiende geen toekomst meer zou hebben. Ik vroeg me even af of ik haar niet moest waarschuwen voor als er iets zou gebeuren, maar raakte afgeleid omdat ik zat te broeden op hoe ik Wes in mijn eentje zou kunnen spreken.

Meteen toen we bij ons huis kwamen, rende ze om de auto heen om me te helpen met uitstappen.

‘Mam, het gaat prima. Mijn benen zijn niet gebroken.’

‘Als je ooit nog wilt kunnen schrijven, moet je nu voorzichtig zijn, Sophie.’

Ik dacht niet dat mijn verwondingen zo erg waren. Andy had mijn hand op zeven plaatsen gebroken, maar ik wist zeker dat het wel goed zou komen. ‘Het gaat prima.’

‘Laat me je gewoon even helpen.’

Ik liet haar me uit de auto en het huis in helpen. Toen ik bij de hal kwam, stak ik mijn linkerhand uit naar mijn tas. Ze keek me boos aan. Dit zou niet makkelijk worden. Ik wilde net tegen haar ingaan toen de telefoon ging. Ze nam op, mijn tas nog steeds in haar hand.

‘Hallo? Ik heb je al verteld dat ze nog niet klaar is om onder-vraagd te worden. Tsja, ik denk dat het nog wel kan wachten. Oké, prima.’ Ze rolde met haar ogen en verbrak de verbinding.

‘Wie was dat?’

Ze begon de treden naar de eerste verdieping op te lopen met mijn tassen in haar handen. ‘De politie.’

Ik liep nu bijna op haar hielen in een poging om antwoorden te krijgen. ‘Wat willen die?’

‘Ze willen met je praten over Andy’s dood.’

Als het aan mij lag was er niet zoveel om over te praten. Hij was ziek, injecteerde zichzelf met een serum dat hij had gestolen uit Wes’ lab en daar ging hij dood aan. Ik wist niet zo goed wat er dan eigenlijk moest worden besproken.

‘Waarom?’ We waren in mijn kamer aangekomen en ze deed haar uiterste best om oogcontact te vermijden. ‘Waarom, mam?’

‘Ze willen gewoon zeker weten dat hij niet vermoord is.’

Ik barstte bijna in lachen uit omdat die aanname zo belachelijk was. ‘Dat weten ze al. Hij kreeg een hartaanval van die injectie die hij zichzelf gaf.’

Ze draaide zich om en slaakte een vermoeide zucht. ‘Ja Sophie, hij ging dood door de injectie. Maar die had hij zichzelf niet kunnen geven met een hand die op een zijhoen plekken gebroken was.’

Mijn ogen knepen samen terwijl ik keek hoe ze mijn al opgeruimde kamer verwoed begon op te ruimen. ‘Maar dat deed hij wel. Met zijn hand was niets aan de hand.’

‘Tsja, dat was niet zo toen de politie daar aankwam.’

Toen drong het pas tot me door. ‘Wes heeft zijn hand gebroken?’ Ik ging op het bed zitten, half blij en half ongerust.

Ze keek naar me. ‘En Andy leefde nog toen het gebeurde.’

Ik legde de missende puzzelstukjes in elkaar. ‘En nu denken ze dat Wes hem dáárna geïnjecteerd heeft?’

Ze knikte. ‘Dat is echt niet waar,’ zei ik terwijl ik de beschuldiging van me af schudde.

‘Nou dat kun je ze dan vertellen als ze hier aankomen. Ze zijn onderweg.’

‘Wat is er dan zo erg aan als het wel zo zou zijn? Hij heeft me bijna vermoord.’ Ik vond het moeilijk om sympathie op te brengen voor de dode man.

‘Ik weet het, maar alles bij elkaar kunnen slachtoffers niet zomaar het heft in eigen hand nemen en iemand vermoorden.’

‘En nu? Willen ze hem arresteren ofzo? Dat is belachelijk.’

‘Ik weet het niet. Ze willen gewoon jouw kant van het verhaal horen.’

Mijn hoofd tolde en dat kwam dit keer niet door bloedverlies. Ik werkte haar mijn kamer uit met het excuus dat ik me klaar ging maken om te douchen. Twee seconden later belde ik Wes. Iedere keer dat de telefoon overging leek in slow motion voorbij te gaan.

Eindelijk nam hij zachtjes en rustig de telefoon op, maar ik kon ook het enthousiasme in zijn stem horen.

‘Hallo?’

‘Wes!’ Een gevoel van warmte verspreidde zich door mijn borstkas.

‘Sophie.’

‘Oh, ik ga bijna dood hier, Wes.’ Ik kwam af en toe niet zo goed uit mijn woorden, en meteen nadat ik ze had uitgesproken drong het tot me door dat deze niet de beste keuze waren.

‘Ik bedoel, ik mis je. Alsjeblieft, kom me halen.’

Hij grinnikte. ‘Ik kom eraan.’

‘Wacht! Mijn moeder zei dat de politie onderweg hier-naartoe is om me vragen te stellen over wat er gebeurd is.’

Ik maakte me niet zo’n zorgen over het feit dat ze onderweg waren. Ik kon eigenlijk niet wachten om ze te vertellen dat Andy zijn verdiende loon had gekregen. Maar ergens diep vanbinnen maakte ik me toch zorgen over wat voor andere vragen ze me nog konden stellen. Bijvoorbeeld over Wes’ verleden, of mijn verleden? Hoelang kon het duren voor er iemand anders achter zijn ware identiteit kwam? We konden niet gewoon even vertellen dat hij in 1915 een transfusie met koudbloedig bloed kreeg en praktisch onsterfelijk was.

Nu begon ik echt nerveus te worden dat de politie meer over zijn achtergrond zou gaan uitzoeken. Ik wilde dat Wes me zou vertellen wat ik moest zeggen – en vooral wat ik niet moest zeggen. ‘Wat moet ik ze vertellen?’ vroeg ik.

Zonder maar even te aarzelen antwoordde hij, ‘Vertel ze de waarheid.’

‘Huh? Dat kan ik ze toch niet vertellen. Dan zouden ze over jou weten! Dat meen je niet...’

Hij wilde toch niet dat ik de echte reden zou vertellen waarom Andy me ontvoerd had – zodat hij achter het geheim van Wes’ onsterfelijkheid kon komen? Het kon toch niet zo zijn dat dokter Thomas en Wes bijna een eeuw geprobeerd hadden om Wes’ medische wonder geheim te houden, om het even zo tussendoor aan het licht te brengen? Al hun werk was dan voor niets geweest. En wat zouden ze met hem doen als ze erachter

zouden komen? Ik zag meteen verschrikkelijke experimenten en naalden voor me. Ik kromp ineen maar hij haalde me uit mijn opkomende paniekaanval.

‘Nee Sophie, niet *dí* waarheid. Gewoon de waarheid over wat Andy gedaan heeft. Je hoeft daar niets over te verzwijgen.’

‘Maar wat moeten we dan met Andy’s hand? Ze denken dat jij het serum geïnjecteerd hebt.’

Hij stelde me gerust met zijn kalmte en antwoordde: ‘Ze kunnen denken wat ze willen. Ik heb hem niet vermoord.’

Ik zuchtte met een gevoel van vertrouwen en geloofde dat deze hele nachtmerrie snel voorbij zou zijn. Nadat we ophingen nam ik een douche om de ziekenhuislucht van me af te krijgen. Behalve dat ik mijn hand droog moest houden en mijn arm stijf was van de injecties, voelde ik me goed. Ik kwam de douche uit en wierp een blik in de spiegel. Mijn wangen waren bijna niet meer gezwollen. Er waren nog een paar kleine blauwe plekken maar die konden met een beetje make-up wel worden verborgen. De enige andere zichtbare verwonding was een klein sneetje in mijn mondhoek. Met alles dat ik doorgemaakt had, zag ik er nog niet zo slecht uit.

Ik bracht een beetje foundation aan om de blauwe plekken te maskeren en föhnde mijn haar. Het was moeilijk om zulke doodnormale dingen te doen, maar ik was dolgelukkig om in leven te zijn en huppelde bijna door mijn kamer terwijl ik me klaarmaakte.

Rond vier uur ging de bel. Ik ging naar beneden en mijn moeder had de deur al open gemaakt. Twee breedgeschouderde agenten in uniform stonden in de hal, hun voeten op schouderbreedte onder hun lichaam. Mijn moeder leidde ze naar de woonkamer, waar ik meteen in een kruisverhoor over de gebeurtenissen rond de treurige dood van mijn wrede ontvoerder belandde. Alleen ging het er nu niet over dat Andy geprobeerd had om mij te vermoorden, maar over dat iemand *hém* mogelijk vermoord had. Iemand die zich nu misschien wel

voordeed als slachtoffer. Ik probeerde om niet boos te staren naar de eerste agent toen hij zijn notitieboekje tevoorschijn haalde.

‘Het spijt ons dat dit je overkomen is, juffrouw Slone, maar we moeten je een aantal vragen stellen. Standaard vragen natuurlijk.’

Ik gaf hem geen blijk van mijn bereidheid, of mijn onbereidheid, om zijn vragen te beantwoorden. Mijn moeder, die nog steeds met haar armen over elkaar stond te kijken, verplaatste haar gewicht naar haar andere been.

De tweede agent viel hem bij. Hij was wat meer gezet dan de eerste en zijn ovale gezicht en kalende hoofd maakten dat hij sympathieker leek.

‘Juffrouw Slone, we begrijpen dat je veel meegemaakt en afgezien hebt. We willen je herstel niet negatief beïnvloeden, maar dit is onze taak.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op, hopend dat hij het zou snappen.

Hij ging verder: ‘We weten dat meneer Walters het op je voorzien had.’

Dat was de eerste keer dat ik Andy’s achternaam hardop hoorde. Nu zijn naam zo formeel uitgesproken werd, was het net alsof hij meer respect kreeg dan hij verdiende.

‘Meneer, Andy had het niet gewoon op mij voorzien. Hij probeerde me te vermóórden.’

Ze keken elkaar aan. ‘Oké,’ antwoordde de eerste agent. ‘Kun je ons vertellen wat er gebeurd is?’

‘Ja, dat kan ik zeker. Andy hield me staande, hij deed alsof hij een van jullie was.’ Ik hoopte dat dat feit ze een beetje zou irriteren. ‘En toen bedwelmde hij met me chloroform en nam hij me mee naar een kelder waar hij me probeerde te vermoorden.’

‘Oké, zo ver gaat onze informatie ook. Wat we niet weten, is wat er in die kelder gebeurd is. Kun je dat met ons delen?’

Ik ademde eens diep in. Dit was niet iets dat ik nog een keer wilde herbeleven. Het leek wel de enige manier om tot ze door te dingen, om te zorgen dat ze mij en Wes met rust zouden laten. Ik vertelde hen hoe Andy dacht dat de anti-stoffen uit het koudbloedserum de sleutel waren tot een of andere revolutionaire genezing. Daarna begon ik af te wijken van de waarheid. Ik vertelde ze dat Andy geloofde dat de laboratoria doelbewust een manier om de dood te slim af te zijn achterhielden. Ik zei dat toen hij eenmaal wist dat Wes het achterneefje was van dokter Thomas, hij geld wilde verdienen aan dat onderzoek. Hij was gestoord, dat vertelde ik ze ook. Daarna legde ik uit hoe ik hem ervan overtuigd had dat hij het koudbloedserum met menselijk bloed moest mixen om langer te blijven leven.

Ze zagen eruit alsof ze ieder moment in lachen uit konden barsten en ik wist niet zeker of ze om mij moesten lachen of om Andy's krankzinnige idee, dus ging ik verder. 'Andy was duidelijk niet de slimste, dus hij injecteerde zichzelf. Hij dacht even dat het werkte. Toen besloot hij om al mijn bloed af te tappen zodat hij het kon verkopen.' Ik schudde mijn hoofd en rilde bij de gedachte.

'Waarom wilde hij het verkopen?' vroeg de gezette agent.

'Omdat hij gestoord was. Hij dacht echt dat hij een of ander tovermiddel kon mixen en dat voor miljoenen aan doodzieke mensen kon verkopen.'

De eerste agent nam het woord weer. 'En waar past meneer Wilson dan in dit verhaal?'

Er vormde zich een brok in mijn keel, maar die kon ik onder controle houden terwijl ik dacht aan het verhaal uit tweede hand zoals mijn moeder me dat verteld had. 'Tsja, ik was met Wes aan het bellen toen Andy me aanhield, en Wes hoorde hem dreigen dat hij me wat aan zou doen.'

Dat was voor een deel waar. Ik was met Wes aan het bellen geweest, maar hij had gehoord dat Andy me Lenny noemde –

een naam die Wes in verband bracht met een van mijn eerdere levens. Maar dat hoefde zij niet te weten.

‘Dus, juffrouw Slone, wanneer kwam meneer Wilson aan in de kelder?’

Dit was het punt dat het verhaal wazig werd omdat ik het me niet echt kon herinneren. In hemelsnaam, ik had gedacht dat ik dood was en richting de hemel zweefde! Ik had geen idee wat er om me heen gaande was, maar ik wist wel dat ik Andy het had horen uitschreeuwen van de pijn. Het serum moest zijn hart bereikt hebben rond de tijd dat Wes arriveerde. Zelfs al was dat niet hoe het gebeurd was, het klonk aannemelijk genoeg.

‘Ik verloor bijna mijn bewustzijn van al het bloedverlies.’ Op de een of andere manier klonk dat niet overtuigend genoeg, dus probeerde ik het opnieuw. ‘Ik verloor bijna mijn bewustzijn omdat die debiel al mijn bloed aftapte. Toen hoorde ik dat hij op de grond viel. Ik deed mijn ogen open en zag dat hij naar zijn borst greep. Toen begon hij te schreeuwen en te tieren. Daarna kwam Wes binnen. Hij wist niet waarom Andy aan het flippen was, dus hij greep zijn hand. Ze worstelden. Dat is alles wat ik me kan herinneren.’

Ze knikten allebei en keken met opgetrokken wenkbrauwen naar elkaar. Toen nam de gezette agent het woord.

‘Dank je wel juffrouw Slone. Dat is alles wat we nodig hebben.’ Ze stonden allebei op. ‘Ik wil je nogmaals zeggen dat het ons spijt dat dit je overkomen is. We zijn blij dat het goed is afgelopen.’

‘Ja, ik ook.’

De agenten liepen richting de deur. Mijn moeder en ik volgden ze en keken toe hoe ze naar hun auto liepen. Het hele voorval maakte dat ik me ongemakkelijk voelde en dat gevoel werd nog erger toen Wes’ bekende zwarte auto aan kwam rijden. Mijn hart sloeg een slag over toen hij uitstapte. Aan de ene kant wilde ik door de tuin naar hem toe rennen, maar mijn

verstand zei me dat ik moest blijven staan waar ik was en hem rustig naar me toe moest laten lopen – nadat hij langs de agenten was gelopen die net vragen hadden gesteld over zijn vermeende aandeel bij een moord.

Het was geen verrassing dat Wes de hele situatie zoals altijd koeltjes onderging. Tegen de tijd dat Wes onze oprit opliep, zaten de agenten in hun auto. Wes gaf ze het gepaste respect door beide agenten een knikje te geven via het zijraam toen hij voorbij liep. Ik kon mijn glimlach niet inhouden toen hij dichterbij kwam.

‘Hoi Wes, kom binnen,’ begroette mijn moeder hem. Ze nam meteen controle over onze samenkomst.

‘Dank u wel mevrouw Slone.’

‘Wes,’ zei ik, terwijl ik me tegen zijn borst aandrukte, voorzichtig om mijn geblesseerde arm niet te stoten. Ik voelde hoe hij de geur van mijn haar in zich opnam en me zachtjes tegen zich aandrukte. ‘Ik heb je gemist,’ fluisterde ik.

‘Ik heb jou ook gemist.’ Hij nam wat afstand en bekeek me van top tot teen. Hij liet zijn duim over mijn wang glijden en ik zag de teleurstelling op zijn gezicht toen hij mijn gecamoufleerde blauwe plekken opmerkte.

‘Ik ben in orde, Wes. Dankzij jou.’

Mijn moeder schraapte haar keel. ‘Waarom gaan jullie niet even lekker zitten? Dan schenk ik wat te drinken in.’

Ik pakte zijn hand en trok hem mee naar de bank in de woonkamer. Hij had zijn blik sinds hij binnen was gelopen nog niet van me afgehaald, en ik wist niet of hij nu naar mij staarde of naar de blauwe plekken.

‘Het is echt niet zo erg,’ zei ik hem.

‘Ik had hem vermoord als...’

‘Maar dat heb je niet gedaan,’ zei ik snel. Hij leek zich er niet beter door te voelen, dus voegde ik nog wat toe. ‘Ik zou hem ook vermoord hebben, weet je dat?’

Hij glimlachte. Mijn moeder bracht ons twee glazen met

limonade en ze keek sceptisch naar Wes. ‘Bedankt mam.’ Ik gebaarde met mijn ogen dat ze kon gaan en dat deed ze schoorvoetend.

‘Vind je het goed als we ergens heen gaan om te praten?’ vroeg Wes.

‘Dat zou ik fijn vinden.’

We stonden op en liepen naar de hal om mijn jas te pakken toen mijn moeder weer tevoorschijn kwam.

‘Sophie, waar ga je naartoe?’

‘We gaan een stukje rijden, ik ben zo weer terug.’

‘Weet je wel zeker dat dat zo’n goed idee is? Je bent pas net thuis.’

Ik leunde naar haar toe en kuste haar wang. ‘Ja mam, dat weet ik zeker.’

‘Wees voorzichtig. Pas alsjeblieft goed op haar, Wes.’

Hij knikte. Toen we in de auto zaten, voelde ik een zekere afstand tussen ons.

‘Je moeder is ongerust,’ zei hij.

‘Ik weet het, ze is niet zo goed met stress. Het zal wel goedkomen.’

‘Wat als dat niet zo is?’

‘Oh, dat komt wel hoor. Ze heeft gewoon even wat tijd nodig om alles te laten bezinken.’

‘Ik wil niet tussen jullie komen.’

‘Wes, dat gebeurt niet. Ze vindt je aardig en is zo dankbaar dat je me gered hebt. Ze moet gewoon een paar kopjes cappuccino hebben om haar zenuwen te kalmeren.’

Hij lachte zachtjes, maar het klonk afstandelijk en onvertrouwd. Ik begon nerveus te worden. Hij legde zijn hand op mijn bovenbeen en dat maakte me een beetje meer ontspannen.

‘Heb je honger?’ vroeg hij.

‘Ja,’ antwoordde ik, zo nonchalant mogelijk. Ik wilde dat alles weer normaal werd en ik had echt honger.

‘Heb je een bepaald restaurant in gedachten?’

‘Nee, kies jij maar iets uit.’

Hij kneep zachtjes in mijn been en ik legde mijn hand op de zijne. Hij koos voor een kleine brasserie waar we al vaker gegeten hadden. Deze keer bestelde ik een sandwich met gegrilde kip en een kop kippensoep met noedels. Dat was wat mijn oma *comfort food* noemde. Waar ik niet bij stilgestaan had, was dat ik het met mijn linkerhand zou moeten eten. Ik worstelde om een lepel hete soep in balans te houden met mijn ongecoördineerde linkerhand. Het maakte mijn verwondingen alleen maar duidelijker. Ik zag hem fronsen en duwde de kom soep van me af. Ik begon aan mijn sandwich.

‘Ga je niet eten?’ vroeg ik.

‘Ik heb geen honger.’

‘Waarom heb je dan besteld?’

Hij dacht er even over na. ‘Ik dacht dat ik honger had, maar nu niet meer.’

‘Wat is er?’

Hij ontweek mijn vraag. ‘Kun je me vertellen wat er in de kelder gebeurd is?’

‘Wes, ik wil er gewoon niet te veel over nadenken.’

Hij leunde naar voren. ‘Sophie, ik moet weten wat je door-gemaakt hebt. Toen ik je vastgebonden aan die stoel zag, werd ik...’ Zijn ogen werden glazig.

‘Stop alsjeblieft, zo erg was het niet,’ loog ik. ‘Hij was gewoon een gestoorde, uitgerangeerde vent die zoals jij wilde zijn.’

‘Hoe wist hij wat ik was?’

Ik somde op wat ik me nog kon herinneren van de dingen die Andy verteld had. Wes stopte me bij het stukje over de militaire operatie.

‘Wow, wacht even. Wat voor studie?’ vroeg hij.

‘Oh, sorry. Ik heb geen idee, echt niet. Hij zei dat ze experimenten uitvoerden om soldaten sterker te maken ofzo. Ik denk

dat hij zei dat het extracten van het bloed waren. Dat het werkte, maar dat het maar voor even was. Hij zei dat de overheid het project opgedoekt had, de soldaten naar een afkickkliniek stuurde en daarna naar huis. Dat was het einde van het hele verhaal, tot hij mij op de campus zag. Toen hij me later met jou samen zag, kwam hij erachter wie je was en dacht hij dat ik Lenny was. Hij wilde voor eeuwig leven, omdat hij dacht dat wij dat ook deden.'

Wes schudde zijn hoofd.

'Dus toen overtuigde ik hem ervan dat hij net als jij kon worden als hij zichzelf injecteerde met het koudbloedige bloed.'

'Waarom tapte hij dan j uw bloed af?' Zijn gezicht stond hard en ik wist dat hij mij weer bewusteloos op die stoel zag zitten. Ik wilde dat beeld vervangen door een meer positief plaatje, dus ging ik snel verder met het verhaal.

'Ik overtuigde hem ervan dat mijn bloed het missende ingredi ent was voor het serum, en hij geloofde me.'

'Sophie, waarom zou je dat doen? Hij had je bijna vermoord.'

'Ik had er niet zo goed over nagedacht. Ik dacht gewoon dat als hij het zou proberen, hij wel dood zou gaan en ik oké zou zijn.' Ik was klaar met eten en duwde mijn bord weg. 'Maar wat heb jij met hem gedaan?' vroeg ik, niet eens zeker of ik dat wel wilde weten.

'Toen ik binnenkwam zag ik hem over je heen geleund staan. Ik pakte hem bij zijn nek en gooide hem tegen de muur. Jij was helemaal van de wereld en verschrikkelijk bleek. Ik haalde de naald uit je arm en toen zag ik je hand.' Zijn kaak stond gespannen en hij staaarde in de verte, naar een beeld waarvan ik zeker wist dat het niet prettig was om te zien. Hij ademde diep in voor hij verder ging. 'Ik was de touwen aan het losmaken toen hij op me af kwam. Dat was het moment waarop ik mijn aandacht meer op hem richtte en ik zag hoe hij eraan

toe was. Hij leek wel high. Ik had mijn handen rond zijn nek toen hij het uit begon te schreeuwen van de pijn – pijn die ik nog niet veroorzaakt had.

‘Je mompelde dat hij het bloed in zich had en toen realiseerde ik me wat er aan de hand was. Hij begon te stuip trekken en greep naar zijn borst, dus liet ik hem op de grond vallen. Hij keek naar me met een weerzinwekkende blik in zijn ogen. Dat was toen ik zijn hand pakte en die een welverdiende kneep gaf.’ Hij stopte even. ‘En toen ging hij dood.’ Ik leunde naar hem toe omdat hij nu heel zachtjes praatte. ‘Ik had hem echt vermoord.’

Ik reikte met mijn goede hand over de tafel en legde hem in de zijne. ‘Maar dat heb je niet gedaan.’

Hij slaakte een onovertuigde zucht. ‘Door jou.’

Ik vond dat hij me te veel eer gaf, maar ik liet hem maar begaan. ‘Dat is waarom ik hier ben,’ zei ik glimlachend. ‘Om zeker te weten dat alles goed met je gaat.’

‘Het zou ook goed zijn gegaan als ik hem wél... vermoord had.’ Zijn bekentenis was berouwloos maar dat verbaasde me niet. Ik kon het hem echt niet verwijten.

‘Ik snap het,’ gaf ik toe. ‘Maar de politie waarschijnlijk niet. Ze zitten al bovenop je door die hand. Weet je, je had zijn hand ook gewoon met rust kunnen laten. Hij ging toch al dood.’

‘Nee, dat kon ik niet.’

‘Oké, misschien heb je ook wel gelijk. Hij had die gebroken hand echt verdiend.’ Ik glimlachte.

Hij lachte terug. ‘Ben je klaar?’

Ik dacht erover om hem te vertellen over de droom die ik gehad had in de kelder, maar besloot om dat niet te doen. Ik dacht dat ik daar wel mee kon wachten tot ik de formule die dokter Thomas gebruikt had om hem te transformeren ook daadwerkelijk kon herinneren. Daarnaast maakte ik me er op dat moment niet zo’n zorgen om. Ik wist dat het ergens in de nabije toekomst wel een keer ter sprake zou komen, maar op dit moment maakte ik me alleen maar zorgen over ons. Dus zei ik

ja en liepen we samen naar de auto, zijn arm over mijn schouder.

Toen we over de parkeerplaats liepen, werd al onze aandacht getrokken door het uitzicht over de bergen. Het leek wel alsof er een wandschildering van vuurrode en oranje tinten over de lucht heen geschilderd was. Ik voelde me zo rustig en levendig. Nadat Wes de deur voor me open had gedaan, legde hij zijn koele handpalmen om mijn gezicht en drukte hij zijn perfecte, zachte lippen tegen de mijne. Op dat moment wist ik dat hij nergens naartoe zou gaan. En er was geen gevoel dat beter was dan dat.

HOOFDSTUK 2

INZINKING

We waren ongeveer een kilometer van mijn huis vandaan toen ik me realiseerde dat onze tijd alleen bijna tot een einde was, dus vroeg ik hem of hij vannacht bij me wilde blijven.

Hij legde onder het rijden zijn hand op mijn bovenbeen en antwoordde: ‘Natuurlijk, dat hoeft je me toch niet te vragen.’

De hoeken van zijn mond trokken omhoog in een oogverblindende glimlach en toen knipoogde hij. Ik kreeg meteen een fladderend gevoel in mijn buik. Ik wist niet wat er met me aan de hand was, maar het was net of we voor het eerst op date waren. Bijna alsof we opnieuw begonnen, en dat was ergens ook wel zo.

Ik bedoel, ik was wel bijna doodgegaan en dacht dat ik hem nooit meer zou zien. Ik voelde me gelukkig, zo compleet – maar ik was ook zo bang. Waarom was ik nog steeds bang? Het was bijna nog net zo erg als toen ik dacht dat ik dood ging. Ik kon hem bijna nog door mijn vingers voelen glippen. Nee, niet dat hij door mijn vingers glipte... ik was degene die wegglipte. Misschien niet op dit moment, maar uiteindelijk wel. Het was

slechts een kwestie van tijd, dat voelde ik. Ik was er bang voor en werd er bijna misselijk van.

Hij kneep zachtjes in mijn been om me uit mijn gemijmer te halen. ‘Sophie, wat is er?’

Ik keek naar hem en ik had hem nog nooit zo erg graag in mijn leven willen hebben als op dat moment – al dacht ik niet dat het mogelijk was om hem nog meer bij me te willen dan ik al deed. Ik wilde hem iedere seconde in de buurt hebben, voor altijd. En toch knaagde er iets aan me, het was bijna of dat gevoel de spot met me dreef. Het zei: *je hebt niet meer zoveel tijd, het kan niet voor altijd duren. Je gaat dood, uiteindelijk gebeurt dat toch wel.* Het voelde als een klap in mijn gezicht.

‘Sophie! Wat is er?’ De auto ging langzamer rijden en hij stopte langs de kant van de weg. Ik veranderde in een soort wrak en de tranen stroomden over mijn wangen. ‘Is het je hand?’

Mijn hand? Serieus? Was dat maar zo. Dat was niets vergeleken met de knoop in mijn maag en het draaiende gevoel in mijn buik.

‘Sophie, wat is er? Zeg me het alsjeblieft.’

Ik kon niet stoppen en dacht eigenlijk ook niet dat ik dat wilde. Ik had de laatste dagen zoveel emoties opgekropt en die moesten er toch een keer uit. Alleen was de opluchting van mijn ontsnapping aan de dood nu verbonden aan de wetenschap dat de dood toch wel zou komen. Het was allemaal te veel.

‘Sorry Wes. Ik gedraag me als een idioot.’

Hij begon wanhopig in het dashboardkastje naar zakdoekjes te zoeken. Toen hij er geen kon vinden, gebruikte hij zijn duimen om het tranendal weg te vegen.

Ik duwde zijn handen weg. ‘Het is goed. Het is oké.’

Een grote onbedoelde snik maakte dat hij zijn deur opengooide en via de voorkant van de auto naar me toe snelde. Een paar oogwenken later tilde hij me als een kleuter uit de auto.

Ik begroef mijn gezicht tegen zijn borst en drukte hem met alle kracht die ik had tegen me aan.

‘Kom Sophie, stop ermee. Zeg me wat er is.’

Ik kon geen woord uitbrengen.

‘Het is goed, je bent oké,’ stelde hij me gerust. Hij leunde met zijn wang tegen mijn haar en wiegde me langzaam heen en weer tot ik rustiger werd.

‘Ik wil gewoon dat je bij me blijft,’ mompelde ik.

Hij bespaarde me een blik op mijn gezicht en begroef zijn gezicht in mijn haar. Toen fluisterde hij: ‘Dat doe ik ook. Dat heb ik toch gezegd, dat weet je toch.’

‘Oké,’ antwoordde ik, hopend dat hij het hele voorval zou laten gaan. Ik wist dat dat niet zou gebeuren.

‘Hoe komt dit zo?’ vroeg hij door.

Ik veegde heel oncharmant mijn neus af aan mijn hand en schudde mijn hoofd.

‘Het slaat nergens op.’

‘Dat is niet waar, je bent verdrietig. Wat is er allemaal aan de hand?’

‘Het is niets.’ Ik probeerde me los te maken uit zijn omhelzing en terug de auto in te komen maar daar moest hij niets van hebben.

‘Doe nou niet zo. Je kunt dit niet zomaar afschuiven alsof het niets is. Wat heb ik verkeerd gedaan?’

Ik veegde verslagen mijn neus nog maar een keer af en mompelde: ‘Je hebt helemaal niets gedaan. Het ligt gewoon aan mij. Ik had even een momentje, dat is alles.’

Hij liet me nog steeds de auto niet ingaan. Hij pakte mijn gezicht vast en ik voelde hoe mijn wangen mijn lippen een beetje samendrukten. Het was vast een aantrekkelijk gezicht.

‘Sophie, wat voor momentje?’ drong hij aan.

Ik bekeek zijn gezicht tot ik nergens anders meer naar kon kijken dan zijn diepe bruine ogen – en dat legde er alleen maar meer nadruk op dat ik die juist probeerde te ontwijken. Ik kon

nooit nee tegen ze zeggen. Ze waren de perfecte kleur van pure chocolade en leken zo diep dat er geen einde aan kwam. Ik kon er onmogelijk van weggijken.

‘Ik blijf vannacht niet bij je als je het niet vertelt.’

Mijn mond viel open bij het horen van zijn dreigement en ik fronste mijn wenkbrauwen.

‘Oké, ik blijf wel bij je maar ik zal het niet leuk vinden.’

Ik drukte mijn lippen stevig tegen elkaar terwijl ik wachtte tot hij zijn woorden aanpaste.

‘Goed dan, ik zal het wel leuk vinden, maar ik zal gek worden van mezelf.’

Ik gaf toe. ‘Oké dan. Ik was gewoon bezorgd dat je na alles dat er gebeurd is niet meer met me samen wilde zijn. Toen bedacht ik me dat je dat wel wilde en was ik zo blij. En toen realiseerde ik me dat ik té blij was, en toen werd ik bang dat dat gevoel zou verdwijnen. Ik wil niet dood.’ Zo. Ik had het gezegd.

Hij ademde diep in en bukte zodat hij op mijn ooghoogte was. Hij wilde iets zeggen, maar besloot om dat toch niet te doen. In plaats daarvan kuste hij mijn zoute lippen tot zelfs ik de smaak ervan lekker begon te vinden. Ik legde mijn handen aan weerszijden van zijn gezicht en trok hem dicht naar me toe. Als ik niet zo overweldigd geweest was door de elektrische lading die door mijn lichaam gierde, wilde ik stiekem eigenlijk wel weer beginnen met huilen.

‘Sophie,’ zei hij terwijl hij zich net genoeg terugtrok om zijn voorhoofd tegen het mijne te leggen. ‘Je gaat niet dood en ik ga niet bij je weg – en jij gaat ook niet bij mij weg.’

‘Maar...’

Hij onderbrak me met nog een kus en drukte me met meer assertiviteit dan ik van hem gewend was tegen de auto. Hij wakkerde een vuur aan dat alles op zijn pad tot as verbrandde – ook mijn hersenen, mijn stem, mijn angsten, mijn twijfels. Het was alleen hij en ik en niemand anders op de wereld.

Het maakte niet uit dat we naast de snelweg stonden. Het

maakte niet uit dat hij een soort menselijke mutatie was. Het maakte niet uit dat ik een levende dode was. Het maakte niet uit dat het in een oogwenk voorbij kon zijn. Niets anders dan hij en ik deed ertoe – en die ene vraag die ik wel moest stellen.

Ik verbrak de kus om adem te halen. ‘Betekent dit dat je aan je helderheid van geest gewerkt hebt?’

Voor Wes stond zijn helderheid van geest gelijk aan zijn tijdsbesef – en tijd was van essentieel belang. Toen de transfusie met koudbloedig bloed uitgevoerd werd om te voorkomen dat hij doodbloedde, transformeerde dat zijn cellen. Het maakte het niet alleen onmogelijk voor hem om zijn lichaams-temperatuur te reguleren, het veranderde ook zijn verouderingsproces. Het veranderde de manier waarop hij dacht. Het veranderde zijn concept van tijd. Het veranderde alles.

Het had jaren geduurd voor hij zich goed genoeg kon concentreren om het tempo waarin alles om hem heen voorbij ging te volgen. Zijn grootste angst was dat een jaar van mijn tijd voor hem als een seconde voelde. Hij had het goed onder controle, behalve als ik – zoals hij tegen me gezegd had – ervoor zorgde dat hij zijn concentratie verloor.

Hij grinnikte. ‘Daar werk ik op dit moment aan.’

‘Echt?’

‘Echt.’ Hij kustte me opnieuw.

‘Betekent dat dan...’

‘Nee Sophie, ga niet te ver. Ik wil gewoon dat je weet wat ik voor je voel.’ Hij zoende me weer. ‘Ik hou van je.’

‘Je hield eerder al van me,’ merkte ik op. ‘Wat is er nu anders?’

‘Wat er anders is, is dat ik dacht dat ik je weer kwijt was. Ik wil geen tijd meer verspillen door je niet te laten zien wat je echt voor me betekent. Ik hou meer van je dan van wat dan ook en ik wil dat je dat weet.’

Ik glimlachte. ‘Maar dat weet ik wel.’

‘Nee, niet echt. Ik hield altijd al van je en ik hou nu zoveel

van je – meer nog dan van zuurstof. Het is echt zo simpel. Ik zou het zo allemaal voor je opgeven.’ Hij pakte mijn gezicht weer vast en schudde me zachtjes door elkaar om tot me door te dringen. ‘Ik hou van je en ik laat je nooit meer alleen. Dat beloof ik.’

Iets in me wilde weer in huilen uitbarsten, maar de oude Sophie kwam even terug en kreeg grip op zichzelf. Dus antwoordde ik simpel en eerlijk: ‘Ik hou ook van jou.’

Hij bracht me naar huis en ook al voelde ik de bezorgdheid diep van binnen nog aan me knagen, de vechtlust kwam toch in me naar boven. Ik hoefde niet toe te geven aan de angst en dat ging ik ook niet doen. Maar ik ging wel zoveel mogelijk tijd met Wes doorbrengen als de uren in de dag toelieten.

Toen we bij mijn huis aankwamen, keek mijn moeder naar buiten tussen de twee gordijnen bij het raam. ‘Je belooft dat je terugkomt, hè?’ vroeg ik.

Hij negeerde mijn vraag en liep met me mee, de treden naar de voordeur op.

‘Wes?’

‘Sophie, stel me geen domme vragen.’ Ik wilde net een bevestiging aan hem vragen toen mijn moeder de deur opende – het was tijd om naar binnen te gaan.

‘Hebben jullie het leuk gehad?’

‘Natuurlijk,’ antwoordde ik met een geforceerde glimlach.

Ze zag het en keek naar me met grote ogen. ‘Goed zo. Nu moet je echt gaan rusten.’

‘Nee, dat hoef ik niet. Het gaat prima,’ antwoordde ik met grote ogen.

Wes stond daar maar, ongemakkelijk te midden van onze starwedstrijd, toen mijn moeder zich omdraaide, hem bedankte dat hij me veilig thuis had gebracht en hem praktisch de deur uit duwde.

Ik riep hem na: ‘Ik spreek je later nog wel, Wes. Ik ga een cappuccino voor mijn moeder maken!’ Ik draaide me naar haar

om. 'Dat was niet nodig, mam. Hij had nog even kunnen blijven.'

'Dat weet ik, maar ik wil echt dat je gaat rusten.'

'Nee, dat wil je niet. Je wilt hem gewoon niet *hiér* hebben.'

'Dat is niet waar, Sophie.'

'Je kunt me niet meer voor de gek houden en je was gewoon asociaal.'

Ze liet schuldbewust haar schouders hangen. 'Het spijt me. Je hebt gelijk en dat had hij niet verdiend. Ik wilde niet asociaal zijn. Ik ben gewoon bang dat het allemaal te snel gaat. Hij is zo...' Ik dacht dat ze ging zeggen dat hij zoveel beter was dan ik. Dan ging ik echt niet meer naar haar luisteren. 'Hij is gewoon zo veel ouder.'

Ik bedacht een paar antwoorden maar besloot er niet op in te gaan, dus begon ik de trap op te lopen.

'Sophie, wacht even.' Ik draaide me om. 'Liefje, het spijt me. Doe me een lol, ik was je bijna kwijt. Ik wil gewoon dat je nog even kind blijft en *high school* afmaakt – en doet wat gewone tieners doen. Niet dat je weet van geavanceerde technologie, medische doorbraken, geheime laboratoria en daarom gekidnapt wordt.'

'Twee dingen kloppen niet aan die beredenering. Eén, het is niet Wes' fout. En ten tweede, ik ben geen kind meer. Het spijt me mam, ik hou van je maar je moet je echt niet zo druk maken. Wes heeft mijn leven gered en je bent hem meer verschuldigd dan een duw de voordeur uit.'

'Je hebt gelijk – alweer. Het spijt me.'

Ik kwam uiteindelijk bij mijn kamer. Ik had haar excuses geaccepteerd, maar vond niet dat ze dat verdiend had. Ik zat er echt mee dat ze hem praktisch naar buiten geduwd had. Hij was altijd al een buitenbeentje geweest. Voor zijn transfusie kon hij door zijn hemofilie al niet meedoen met de andere kinderen of zelfs maar een normaal leven leiden. Na zijn transfusie kon

hij ook geen echte vrienden maken; hij kon ze nooit helemaal vertrouwen.

Wes was een geweldig, aardig, vrijgevig en onbaatzuchtig persoon en hij verdiende meer liefde en acceptatie dan ik hem kon geven. Hoe mijn moeder hem de deur uitgeduwd had maakte dat ik weer naar beneden wilde gaan en...

‘Sophie?’

Oh hemel. Ze klopte op mijn deur en liep meteen naar binnen.

‘Mam.’

‘Hoi.’

Hoi? Dit kon zo niet doorgaan. Ik kon op één hand tellen hoe vaak ze het laatste jaar mijn kamer binnen was gekomen. En nu, in een tijd dat ik écht gesteld was op mijn privacy, kwam ze steeds langs.

‘Wat is er mam?’

Ze liep behoedzaam naar mijn bed en ging aan het voeten-einde zitten. ‘Ik wilde gewoon even kijken of je iets nodig had.’

‘Ik heb niets nodig, maar dat weet je al. Waarom ben je echt hier?’

‘Oké, ik wil gewoon wat tijd met je samen doorbrengen.’

Hè bah.

Ik ging naast haar zitten. ‘Mam, stop hier alsjeblieft mee. Je maakt me nog eens gek. Ik wil gewoon dat alles weer normaal wordt en dat gaat niet als jij zo doet.’

Ze keek naar me alsof ik net haar favoriete puppy had afgepakt. Ik wilde haar niet kwetsen, maar dat was wel hoe ik me voelde. Ja, ik wilde mijn privacy terug zodat ik meer tijd met Wes door kon brengen, maar haar bezorgdheid zorgde er alleen maar voor dat ik meer aan mijn bijnadoodervaring moest denken.

‘Ik wil je gewoon vaker zien. Het voelt alsof ik niet zoveel tijd meer heb.’

‘Is dat waarom je dit doet? Het heeft niets te maken met wat er gebeurd is?’

Ze kromp ineen bij mijn vraag. ‘Ik zou liegen als ik zei dat het niet zo was. Ik was doodsbang toen je weg was. Nu heb ik je terug en weet ik dat je veilig bent, maar ik realiseerde me door alles wel dat ik niet zo lang meer heb om voor je te zorgen voor je weggaat.’

Een brok ter grootte van een golfbal kwam opzetten in mijn keel toen ze *tijd*, *veilig* en *weggaat* binnen een minuut uitsprak. Ik schudde de gedachte van me af, maar wist dat ik niets tegen haar bezorgdheid in kon brengen. Het was niet eerlijk om haar weg te duwen.

‘Oké, ik snap het. Ik zal vaker beneden komen zitten, maar je moet niet meer zo gek doen. Ik wil dat alles weer normaal is.’

Ze stak haar hand uit en schudde de mijne terwijl we allebei ‘Deal’ fluisterden.

‘Weet je echt zeker dat het goed gaat?’ vroeg ze.

‘Het gaat goed, mam, echt.’

‘Is er niets waarover je wilt praten?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, echt niet. Het gaat goed met me, echt waar.’

Ze gaf me een knuffel. ‘Oké dan, maar als je me nodig hebt, ben ik er voor je, hè – altijd. Beloofd?’

Ik knikte. ‘Ja, beloofd. Dankjewel.’ Ik leidde haar naar mijn deur en keek hoe ze naar beneden liep. Ik deed zachtjes de deur achter haar op slot toen ze weg was. Na een paar keer diep ademgehaald te hebben, trok ik mijn leukste pyjama aan, haalde ik mijn balkondeur van het slot en wachtte ik op Wes.

Dat het normaal werd was alles wat ik wilde, zei ik tegen mezelf, maar het voelde helemaal niet normaal. Ik wilde hem bij me hebben zoals ik als kind niet zonder mijn knuffel kon. Ik voelde me alleen als hij er niet was. Ik vroeg me heel even af of ik me niet aanstelde, maar besloot dat dat niet zo was. Ik was bijna doodgegaan – ik had hem bijna niet meer om me heen

kunnen hebben. Nu we meer tijd hadden gekregen, was dat precies wat ik wilde. Ik had hem nodig als... hoe zei hij het ook alweer? Zuurstof.

Zuurstof, dat was er steeds minder terwijl de minuten tot zijn aankomst verstreken. Het was na twaalf uur toen hij het balkon oplom en de kamer binnenkwam.

‘Waar was je?’ fluisterde ik streng.

Hij bukte en gaf me een kus. ‘Ik gaf je moeder de kans om die cappuccino te drinken,’ fluisterde hij.

Ik lachte en trok hem mijn bed op. Ik drukte mijn hele lijf tegen iedere centimeter van zijn koele, perfecte lichaam. Ik duwde zelfs mijn tenen tegen zijn schenen. Ik zorgde ervoor dat ieder deel van me zijn aanwezigheid kon absorberen. Ik begroef mijn hoofd in zijn zoete, frisse geur en sloot mijn ogen. De lucht in mijn longen verving de zachte deken op mijn bed. Het gevoel wikkelde zich om mijn zenuwen en botten en hield mijn hart warm en voor altijd kloppend. Ik drukte me nog dichter tegen hem aan om de gedachte van hoeveel hartslagen dat nog zouden zijn van me af te schudden.

‘Ik hou van je,’ fluisterde ik tegen zijn borst.

Hij kustte mijn wang en fluisterde de woorden terug. Hij begon door mijn haar te strelen. Ik wist dat op dat moment het normale leven weer was teruggekeerd.